

РЕШЕНИЕ

№ 6831

гр. София, 30.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8345** по описа за **2020** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - чл.228 от Административно-процесуалния кодекс.

Образувано е по касационна жалба на Г. Н. – директор на Агенция за държавна финансова инспекция [населено място] чрез старши юрисконсулт Е. Т. срещу Решение № 79834 от 30.04.2020г. по НАХД № 20767/2018г. по описа на СРС, НО, 105 състав.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Излагат се доводи за несъответствие на решението на първостепенния съд със събраните по делото доказателства, както и липса на мотиви. Претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и потвърдено наказателното постановление.

На проведеното съдебно заседание, касаторът редовно призован чрез процесуалния си представител поддържа касационната жалба.

Ответникът по касационната жалба – К. Г. К. , чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата по съображения подробно изложени е депозирана писмена защита и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли и остави в сила

първоинстанционния акт.

Представителят на Софийска градска прокуратура, счита жалбата за основателна. Административен съд София - град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

С обжалвания съдебен акт съдът е отменил наказателно постановление № 11-01-167 от 21.08.2018г., издадено от Директора на Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/, с което на К. Г. К. от [населено място] с ЕГН [ЕГН] в качеството му на заместник председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, е наложено административно наказание на основание чл.250 от ЗОП „глоба“ в размер на 10 000.00 лв. / десет хиляди/ за нарушение на чл.79, ал.1, т.4 от ЗОП.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила в производството пред АНО, което води до отмяна на процесното НП на формално основание поради липса на дата на извършване на нарушението както в АУАН, така и в НП. Съдът е приел, че в конкретния случай е налице съществено нарушение на правото на защита на жалбоподателя като е нарушена разпоредбата на чл. 57, ал.1 и чл. 42, т.3 от ЗАНН.

От правна страна:

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 105 -ти състав е валидно и допустимо като постановено от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране, постановено срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

Настоящият състав на касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Разпоредбите на чл.42 и чл.57 от ЗАНН са свързани с издаването на АУАН и НП и тяхното нарушаване винаги води до ограничаване на процесуалните права и по конкретно на правото на защита. С тези две разпоредби е уредено императивно какви реквизити трябва да съдържат АУАН и издаденото въз основа на него НП. Липсата на някой от тези реквизити или непълнотата им, неяснотата или противоречието в тях, винаги води до ограничаване на процесуални права. В този смисъл е и актуалната

съдебна практика по административно-наказателни дела.

АУАН е основен процесуален акт във фазата по установяване на административното нарушение. Законосъобразното му оформяне е равнозначно на законосъобразно образуване на самото производство. Ето защо, с неговото оформяне се свързват точно определени изисквания на закона, а именно да е съставен в писмена форма и да съдържа предвидените в чл.42 от ЗАНН реквизити. Съгласно чл. 57, ал. 1 т. 5 от ЗАНН, наказателното постановление трябва да съдържа описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават. С идентично съдържание са и разпоредбите на т. 3 и т. 4 на чл.42 от ЗАНН, в които са изброени задължителните реквизити, които следва да съдържа всеки акт за установяване на административно нарушение. В съставения процесен АУАН и в издаденото въз основа на него НП липсва дата на извършеното нарушение. Актосъставителят и АНО не са посочили дата на извършване на нарушението. С отбелязването в НП само период за който се отнася нарушението, е нарушено изискването на второто предложение на т.5 на ал.1 от чл.57 от ЗАНН, а именно: липсва посочване на датата на извършване на нарушението, тъй като изпълнителното деяние на нарушението не е осъществявано през целият този период.

За да предизвика целените с издаването му правни последици, НП следва да съдържа законово определен минимален обем информация, посочен в чл.57 от ЗАНН, в това число и датата на извършване на нарушението – чл.57,ал.1,т.5 от ЗАНН. Недопустимо е императивно изискуеми от закона реквизити да бъдат извеждани по тълкувателен път. Изискването за посочване на дата не е самоцел, а е предвидено във връзка с правото на защита на нарушителя, както и с извършване на съдебния контрол за законосъобразност, тъй като само в случай, че е посочена точна дата на извършване на нарушението, може да се прецени приложимостта на чл.34 от ЗАНН. Посочването на датата на извършване на нарушението има отношение и при определяне на релевантната за даден казус редакция на материалния закон. Константна е съдебната практика, че това води до ограничаване на правото на защита на посоченото за нарушител лице.

Не посочването точно и несъмнено датата на извършване на нарушението, е безспорно нарушение на императивните разпоредби на чл. 42 т. 3 от ЗАНН и на чл. 57 ал. 1 т. 5 от ЗАНН. Неспазването на така установените нормативни изисквания има за последица постановен в съществено нарушение на закона акт. Точното и недвусмислено посочване на датата на извършване на нарушението е абсолютно необходим реквизит на НП, тъй като чрез него се описва и индивидуализира нарушението и се очертава предмета на доказване, поради което неизясняването му не може да бъде отстранено в процеса на обжалването на наказателното постановление и води до ограничаване на правото на защита на наказаното лице да разбере за какво конкретно нарушение е наказано по административноправен ред. От друга страна точното посочване на датата на извършване на нарушението безспорно е от значение за проверката относно спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН и в този смисъл липсата или неточното ѝ посочване пречатства извършването на тази проверка.

Съдът намира, че при съставяне на НП е допуснато и друго съществено процесуално нарушение – неспазване нормата чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като нито е посочено в какво се изразява нарушението, нито са изложени обстоятелствата около извършване на твърдяното нарушение. Непълнотата е дотолкова съществена, че

препятства изобщо възможността да се прецени има ли извършено нарушение. За съда, а още по-малко за касационния жалбоподател не става ясно в какво точно се е изразило нарушението му на чл. 79, ал.1, т.4 от ЗОП. Направено описанието на нарушението е прекалено общо и неясно и не позволява както на санкционираното лице, така и на съда да разберат за какво точно нарушение е издадено наказателното постановление. Не са посочени конкретните действия или съответно бездействия, в които се изразява административното нарушение, като от текстовото описание на вмененото нарушение става ясно, че в случая се касае за обществена поръчка, но какви действия е трябвало да се извършат в случай на настъпилите изключителни обстоятелства, независимо от зам. председателя на ДАБ, съответно с какво той е нарушил сочената разпоредба.

По изложените съображения настоящият състав на касационната инстанция намира, че обжалваното решение следва да се остави в сила като законосъобразно, тъй като не са налице касационни основания за неговата отмяна.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 1, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XXII - ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 30.04.2020г. постановено по н.а.х.д. № 20767 по описа за 2018 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 105 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: